

Arrest

nr. 278 951 van 18 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 november 2019 dient de verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 231 070 van 10 januari 2020 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de verzoeker niet als vluchteling wordt erkend en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 21 januari 2021 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 juni 2021 beslist de commissaris-generaal tot de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 265 222 van 10 december 2021 beslist de Raad dat de verzoeker niet als vluchteling wordt erkend en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 24 januari 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de thans bestreden beslissing, die per aangetekende brief van 26 januari 2022 aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten

naam : F. T. (...)

voornaam : K. (...)

geboortedatum : (...).1987

geboorteplaats : T. (...)

nationaliteit : Eritrea

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/06/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 10/12/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 6°, 7, 74/13 en 74/14, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het

zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel en van "het vertrouwensbeginsel in samenhang met de Omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf dd. 17.09.2013." In de uiteenzetting van het middel wordt tevens verwezen naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering. Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt :

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt

4.2.

Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw.

Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven."

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ..."

4.3.

Daarnaast is de verweerster bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

a)

Dat de verzoeker vooreerst niet kan terugkeren naar het land van herkomst, Eritrea :

Dat de verzoeker omwille van een ernstige vrees op vervolging en de dood zijn land ontvluchtte.

Dat hij tot een geïsoleerde en onderdrukte religiegroep behoort.

Dat zijn vrees als gegrond diende te worden beschouwd.

Dat het niet moeilijk is om na te gaan of de vrees van de verzoeker al dan niet reëel is.

Zo kunnen verschillende artikelen worden aangehaald :

Amnesty International stelt bijvoorbeeld het volgende - zie het stuk 2, pg 8 :

All religions in Eritrea are nationally - organized faiths. Some are affiliated to international bodies. The four main "officially recognized" religions are:

- The Eritrean Orthodox Church, which separated after independence from the Ethiopian Orthodox Church, part of the worldwide Coptic Orthodox Church of the eastern rite, and a member of the World Council of Churches.*
- Islam of the Sunni rite, represented by the Muslim Council of Eritrea with mosques throughout the country and predominant in the less developed eastern and western lowlands.*
- The Eritrean Catholic Church, part of the worldwide Roman Catholic movement.*

- *The Evangelical Church of Eritrea (also known as the Lutheran Church, and before independence linked to the Ethiopian Evangelical Mekane Yesus Church), part of the Lutheran World Federation and a member of the World Council of Churches.*

Other religious groups, which are not officially recognized and are not allowed to worship openly, comprise the Jehovah's Witnesses, the Baha'i religion, and an increasing diversity of evangelical, Pentecostal, charismatic or "born again" Protestant churches, which are collectively called "evangelicals" (or sometimes "pentes", a pejorative term). These "minority religious groups" had recognized places of worship in many towns until these were all closed down by the government in 2002.

Het gevolg van het verbod op deze laatste religies, is dat vele personen worden gearresteerd en aldus als religieuze gevangenen in de gevangenis zitten. Amnesty International is van oordeel dat heel veel "religious persecutions" plaats vinden en dat grotendeels aan hun blik worden onttrokken en dus niet officieel in de cijfers worden opgenomen - zie het stuk 2, pg 14)

"The sources of information for these arrests, numbering over 1,750 men, women and children altogether during this period, include international religious organizations monitoring the arrests and Eritrean diaspora faith groups, as well as Amnesty International's own sources. 12 Undoubtedly there have been many more cases not reported. Amnesty International has cross-checked and carefully scrutinized as far as possible for accuracy the details of the arrests described in this report. Most of those arrested, especially in 2005, are believed to be still detained, although details of detentions and releases are not disclosed by the government and are difficult to obtain, since prisoners are kept incommunicado and there is no access for independent monitoring organizations to police stations, and security or military prisons. Amnesty International has not been allowed entry to the country since 1999."

Dat de religieuze gevangenen vervolgens ook worden gefolterd en bijkomende onmenselijke straffen dienen te ondergaan - zie het stuk 2, pg 22 :

"Amnesty International has frequently reported the use of torture in Eritrea as a punishment for political dissent and military offences, and as a means of interrogation. 17 It has been used against religious prisoners of conscience too, as punishment for practising their religion before being arrested or while in prison. In prison they are routinely prohibited any form of religious activity or discussion, bibles or religious materials, insulted and subjected to public humiliation. They are also commonly tortured or threatened to try to make them sign a statement agreeing to stop their religious worship and abandon their religion as a condition of release. Typically, prisoners are tied up for several hours, once or repeatedly, in a position commonly known as "helicopter" (see sketch below, drawn by a torture survivor who is now a refugee) or in other positions. Prisoners are also beaten by teams of soldiers, or kept in solitary confinement in special underground punishment cells. Conditions of detention often amount to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment."

Dat personen die een ander geloof aanhangen, bovendien bij overmaat van ramp ook nog worden gediscrimineerd in het land. Wanneer ze dus niet zouden worden gearresteerd, hoewel er een grote kans bestaat, kunnen ze bijvoorbeeld in het leger niet openlijk hun geloof betuigen - zie het stuk 2, pg 19:

"Religious practice by members of the four main faiths is permitted in the army, although with minimal provision for worship or for pastoral care in local churches and mosques. Members of the non-registered and banned minority religious groups are not allowed to practise their faith, meet together or worship, possess religious publications or receive pastoral care from a minister of their faith. Suspected evangelicals in the army are monitored closely, and arrested if caught worshipping or in possession of evangelical religious materials"

Dat ook de UN tot deze vaststelling is gekomen en stelde dat Eritrea op dit gebied zich schuldig maakte aan misdaden tegen de mensheid - zie het stuk 5 :

"Eritrea's human rights record was again in the spotlight at the UN Human Rights Council earlier this week. Kate Gilmore, Deputy High Commissioner for Human Rights, said in her opening remarks that over 100 people were arrested in Eritrea in 2017 for practising religions not officially recognised by the state. A monitoring group for the UN, United Nations Watch, said "thousands" of Christians are also facing detention as "religious freedom continue[s] to be denied in Eritrea". The group also asked why the report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Eritrea, Sheila B. Keetharuth, "failed to closely assess this situation". Christian Solidarity Worldwide, a religious freedom and human rights advocate,

mentioned the arrest of dissidents and their family members and noted that the Commission of Inquiry had found that "Eritrea had committed crimes against humanity".

Ook de Amerikaanse autoriteiten stelden deze praktijken vast in haar 2020 report on International Religious Freedom: Eritrea - zie het stuk 3 :

"Members of unrecognized religious groups reported instances of imprisonment and detention without explanation of individuals observing the unrecognized faiths. In December, the government released 28 members of the Jehovah's Witnesses who had served prison sentences of between five and 26 years, in some cases for refusing compulsory military service. The government did not comment publicly or privately on the releases. In April, the government reportedly arrested 15 Christians engaged in a worship service at a private home, and in June, another 30 persons were arrested at a Christian wedding. There was no information on the whereabouts of the detainees, the conditions under which they were being held, the charges against them, if any, or if they remained in detention. Authorities continued to confine former Eritrean Orthodox Church Patriarch Abune Antonios to house arrest, where he has remained since 2006. International NGOs reported the government continued to detain 345 church leaders and officials without charge or trial, while estimates of detained laity ranged from 800 to more than 1,000. Authorities reportedly continued to detain 24 Jehovah's Witnesses for conscientious objection and for refusing to participate in military service or renounce their faith."

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet louter verschuilen achter de beslissing van het CGVS om te oordelen dat verzoeker geen actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Eritrea.

Dat moet worden vastgesteld dat er wel degelijk een gegronde vrees bestaat omwille van het geloof.

Dat naast deze onderdrukking en vrees voor het leven bovendien moet worden opgemerkt dat mensenrechten niet aanwezig zijn, althans niet worden gerespecteerd. Dit werd ook vastgesteld door de Human Rights Council in 2015 - zie het stuk 6, pg 1:

"Report of the detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea

The Commission of Inquiry undertook its investigation in accordance with Human Rights Council resolution 26/24. Although the Commission was unable to visit Eritrea, it obtained first-hand testimony by conducting 550 confidential interviews with witnesses residing in third countries. It also received 160 written submissions. On the basis of this body of evidence, the Commission found that systematic, widespread and gross human rights violations have been and are being committed in Eritrea under the authority of the Government. Some of these violations may constitute crimes against humanity. In the present report, the Commission shows how the initial promises of democracy and rule of law, incarnated in the never-implemented Constitution of 1997, were progressively suppressed and then extinguished by the Government. It details how the Government has created and sustained repressive systems to control, silence and isolate individuals in the country, depriving them of their fundamental freedoms. Information collected on people's activities, their supposed intentions and even conjectured thoughts are used to rule through fear in a country where individuals are routinely arbitrarily arrested and detained, tortured, disappeared or extrajudicially executed. The Commission also describes how, on the pretext of defending the integrity of the State and ensuring its self-sufficiency, Eritreans are subject to systems of national service and forced labour that effectively abuse, exploit and enslave them for indefinite periods of time."

In dat zelfde rapport wordt tevens geschreven dat de Pentecostals zelfs niet worden erkend en aanvaard door de Eritrese gemeenschap en dat zelfs Orthodoxe kerken hun geloof verachten - zie het stuk 6, pg 166 :

"Another witness described the stigmatization of the Pentecostal churches in the country: "Even the overall Eritrean society does not accept the Pentecostal churches as it does not want any change from the traditional church - even the Orthodox Church persecutes the Pentecostal churches."

Dat de verzoeker bovendien zou worden blootgesteld aan een grote mate van discriminatie.
Dat geen enkele menswaardig bestaan en de integriteit van de verzoeker niet kan worden gegarandeerd.

De verzoeker wenst daarbij dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Dat de verweerster indien ze een zorgvuldig individueel onderzoek zou hebben verricht, niet tot huidige bestreden beslissing was gekomen.

b)

Dat de verzoeker niet kan terugkeren naar Soedan of Ethiopië

- Soedan

Dat de verzoeker bovendien ook niet kan terugkeren naar Soedan.

Hoewel hij daar ook jarenlang verbleef, slaagde hij er niet in het verblijf rechtmatig te maken.

Hij wordt dus niet gezien als een Soedanese burger, noch geniet hij verblijfsrecht.

Hij kan niet naar ginds worden teruggeleid.

Bovendien is de veiligheidssituatie in Soedan niet zoals het zou horen. Zo wordt zeer kort verwezen naar een publicatie van het CGVS op haar site over de veiligheid en de algemene situatie in Soedan - zie het stuk 4.

Hieronder kan u een voorbeeld lezen van de vaststelling van de ondermaatse levensomstandigheden in Soedan :

"Een recordaantal mensen in Soedan had in de periode juni-september 2020 dringende humanitaire voedselhulp nodig. Naar schatting 9,6 miljoen mensen kampen met een voedselcrisis of met ergere niveaus van acute voedselonzeekerheid. Voedselschaarste is bovendien een wekerend fenomeen in de Two Areas, in het bijzonder in rebellengebied. Gezondheidszorg en onderwijs hebben ernstig te lijden onder het conflict en zijn voor velen ontoegankelijk. De bewegingsvrijheid van burgers lijdt onder meer onder een toename van geweld op de wegen in Zuid-Kordofan. "

Dat de verzoeker ook in de onmogelijkheid is daarheen te worden teruggestuurd.

- Ethiopië

Dat de verzoeker ook in Ethiopië een lange duur illegaal heeft verbleven.

De verzoeker verbleef in Ethiopië van 1995 tot 2003 in de Ethiopische kalender in Ethiopië. Dit is +- 2002-2010. De verzoeker nam de beslissing om zich niet te laten registreren als vluchteling in 2002. Dit omdat in 2002 Eritrese vluchtelingen in de militaire kampen moesten blijven tot hun erkenning en dan slechts beperkte bewegingsvrijheid hadden.

In 2019 werden Eritreeërs in Ethiopië de plano erkend als vluchteling. En reeds enkele jaren genoten ze een voordeelstatuut waarbij ze zich overal konden vestigen waar ze wouden.

"In an October 2019 article, TNH reports that many Eritrean refugees live in one of four camps situated at the Eritrean border in Tigray state, but the majority continues from there to cities, some of them hoping for a chance to go to Europe (TNH, 16 October 2019). Until the adoption of provisions in its refugee law in January 2019 (UNHCR, 18 January 2019), Eritreans were the only nationality eligible for Out of Camp scheme and therefore the only nationality allowed to live outside camps (The World Bank, 22 June 2019, p. 8). Therefore, urban refugee population used to be predominantly Eritrean (TNH, 15 November 2018)."
(stuk 3, p. 151)

Toen waren er 147.000 Eritrese vluchtelingen in Ethiopië.

According to UNHCR, Ethiopia hosts more than 700,000 registered refugees and asylum-seekers as of 30 September 2019 (UNHCR, 30 September 2019). Ethiopia maintains an open door policy towards arriving refugees (UNHCR, February 2019) and recognizes individuals originating from Eritrea, Sudan, South Sudan, Yemen, South and Central Somalia as prima facie refugees (UNHCR, 1 February 2019). (...)

Almost half of all refugees in Ethiopia originate from South Sudan (45%), followed by Somali (26%), Eritreans (21%) and people from Sudan (7%) (UNHCR, 30 September 2019).

(stuk 3, p. 148-149)

De situatie was anders in 2002. Er waren slechts 6000 Eritrese vluchtelingen in Ethiopië. Dit voordeelstatuut bestond logischerwijs nog niet.

"More than 5,000 Eritrean refugees remained in Ethiopia at year's end. Most were ethnic Kunawho fled to Ethiopia in May 2000 because of warfare and discrimination in Eritrea.

An additional 1,000 Eritrean refugees - mainly non-Kunama - arrived in Ethiopia during 2002.

Nearly all Eritrean refugees resided in Wa'ala Nhibi, a remote temporary site near the town of Shiraro, in northern Tigray Region. UNHCR maintained limited water, sanitation, and health care facilities there.

(...)

For a second consecutive year, however, Ethiopian authorities rejected UNHCR's plans to establish a new, safer camp to accommodate the Eritrean population"

Sterker nog in 2002 werd actief de vluchtelingenstatus van Eritreeërs ingetrokken naar aanleiding van het einde van de Ethiopisch-Eritrese oorlog.

"UNHCR announced on Wednesday that it is ending refugee status for all Eritreans who fled their country as a result of the war of independence or the recent border conflict between Ethiopia and Eritrea. The world-wide cessation will take effect on December 31 and will affect hundreds of thousands of Eritreans in neighbouring countries.

(...)

For a second consecutive year, however, Ethiopian authorities rejected UNHCR's plans to establish a new, safer camp to accommodate the Eritrean population."

Het is dus volkomen logisch dat de verzoeker in dit klimaat van repatriëringen niet zijn erkenning afwachtte in het kamp, maar besloot om onder de radar te blijven en zijn leven illegaal verder uit te bouwen.

Dat de verzoeker omwille van de bovenstaande geschetste situatie tussen Ethiopië en Eritrea aldus geen verblijfsrecht heeft weten te bemachtigen van Ethiopië.

Dat de verzoeker dus ook niet naar Ethiopië kan worden teruggeleid.

c)

Dat de verzoeker zijn recht op privéleven, conform het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie inroept :

Dat dit handvest een hogere rechtsnorm inhoudt zoals aangestipt in het artikel 7 Vw. die aan de basis ligt van de bestreden beslissing van de verweerder.

Dat het artikel 7 Vw. zoals eerder gesteld verplicht rekening te houden met hogere rechtsnormen en internationale verdragen, dat het Handvest van de Grondrechten dergelijke hogere norm betreft. Dat het artikel 7 van het Handvest het volgende stelt :

"De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven. zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Dat de verzoeker zich ondertussen duurzaam vestigde in België.

Dat hij in België een privéleven opbouwde.

Dat de verzoeker reeds lange tijd in België werkt.

Dat hij steeds zijn uiterste best heeft gedaan een leven op te bouwen en zich te integreren. Dat hij stilletjes aan een eigen privéleven creëerde op Belgisch grondgebied.

Dat de verzoeker bovendien een goede, diepgaande en duurzame band creëerde met de heer S. T. (...). De man helpt hem met de dagelijkse 'struggles' en ze hebben veel aan elkaar, (zie het stuk 7)

Dat niet alleen rekening gehouden moet worden met het gezinsleven in de zin van het hebben van een partner en/of kinderen.

Verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerder in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

*Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster.
(zie RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017)*

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen¹ en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familieleden wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleden in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleden noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven.³ Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Dat het privéleven en het familieleden aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden⁴.

Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Dat de verzoeker geen bloedverwanten in België heeft maar hij een familie/vriendenkring in België creëerde.

Met hen bestaat er een financiële en emotionele afhankelijkheid in België. Dat ook dergelijke feitelijke situatie dient te worden gezien als 'gezins- en privéleven'.

Het komt aan de verweerster toe om met alle feitelijke elementen rekening te houden en de belangen van alle partijen betrokken te analyseren en af te wegen.

Dat de verzoeker van oordeel is dat de huidige beslissing de vermelde grondrechten en wetsartikelen schendt. De verzoeker heeft immers weldegelijk een privéleven in België.

Verweerster heeft niet alleen hogervermelde grondrechten manifest geschonden maar ook de bijzondere zorgvuldigheidsplicht van art. 74/14 Vw (bedoeld wordt: 74/13) en de motiveringsplicht werd door verweerster miskent (sic).

4.4.

CONCLUDEREND

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt.

Dat hij er op wenst te wijzen dat hij geen enkele mogelijkheid heeft het Belgische grondgebied te verlaten, daar het in Eritrea te gevaarlijk is. Dat hij wel degelijk een persoonlijke vrees kent ten aanzien van het land en de groeperingen daarbinnen in.

Dat de verweerster de plicht om zorgvuldig te handelen heeft en met alle gegevens in het dossier rekening te houden. Dat de motivering hier ter zake dient om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

2.2.1. De verzoeker maakt in de aanhef van het enig middel onder meer gewag van de schending van de artikelen 1, 6° en 74/14, §§ 1 en 3, van de Vreemdelingenwet en van *“het vertrouwensbeginsel in samenhang met de Omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf dd. 17.09.2013”*.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de artikelen 1, 6° en 74/14, §§ 1 en 3, van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. De verzoeker stelt enkel dat de thans bestreden beslissing een beslissing tot verwijdering uitmaakt, zoals bedoeld in artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet, doch hij verzuimt om te verduidelijken op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verder geeft hij *in fine* van zijn betoog ook nog aan dat *“de bijzondere zorgvuldigheidsplicht”* van artikel 74/14, van de Vreemdelingenwet is geschonden, doch gelet op de overige uiteenzettingen blijkt duidelijk dat de verzoeker zich vergist en dat hij doelt op de bijzondere zorgvuldigheidsplicht die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker brengt alleszins geen duidelijke uiteenzetting naar voor over de wijze waarop artikel 74/14, §§ 1 en 3 door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Evenmin zet de verzoeker uiteen hoe hij *“het vertrouwensbeginsel in samenhang met de Omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf dd. 17.09.2013”* geschonden acht. Daarenboven blijkt niet dat er sprake is van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning in hoofde van de verzoeker.

Het enig middel is wat dit betreft niet-ontvankelijk.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”*. Tevens wordt uiteengezet dat de commissaris-generaal op 21 juni 2021 een negatieve beslissing nam inzake het verzoek om internationale bescherming en op 10 december 2021 het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen.

Gelet op deze motieven, die duidelijk de specifieke situatie van de verzoeker betreffen, blijkt niet dat de bestreden beslissing werd opgesteld met loutere standaardmotieven of stijlformuleringen, *“die op gelijk wie (...) van toepassing (zouden kunnen) zijn”*.

In de mate dat de verzoeker in het kader van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet naar voor brengt dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van zijn privéleven, wordt erop gewezen dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met het privéleven van de betrokken vreemdeling. Voorts geeft de verzoeker zelf, en terecht, aan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een specifieke zorgvuldigheidsplicht inhoudt.

In de mate dat de verzoeker artikel 8 van het EVRM geschonden acht omdat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk over zijn privéleven wordt gemotiveerd, wordt erop gewezen dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privé-, gezins- en/of familieleven van de verzoeker, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die de verzoeker zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Ook in artikel 7 van de Vreemdelingenwet of in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. De formele motiveringsplicht betreft immers slechts een positieve motivering. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom deze of gene omstandigheden zich niet tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zouden verzetten. De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is, gelet op het nagestreefde doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Dat er een beoordeling moet worden doorgevoerd inzake de *“hogere verdragsrechtelijke normen”* en *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand”* blijkt wel uit de artikelen 7, eerste lid, en 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch het volstaat dat deze beoordeling is geschied op een relevant tijdstip ten aanzien van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier, zoals *in casu* de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming en ‘s Raads arrest nr. 265 222 van 10 december 2021. Aangezien de bestreden beslissing zelve niet het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing zelf niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoeker rekening werd gehouden.

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de in de bestreden akte opgegeven motieven, in rechte en in feite, niet afdoende zouden zijn in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar de verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt en in dit kader gewag maakt van een schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest.

2.2.4. De verzoeker zet uitgebreid uiteen dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, Eritrea, omdat hij door een ernstige vrees op vervolging en de dood zijn land ontvluchtte. Hij meent dat de verweerder zich niet louter kan verschuilen achter de beslissing van de commissaris-generaal om te oordelen dat hij geen actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Eritrea.

Volgens de verzoeker bestaat er wel degelijk een gegronde vrees omwille van zijn geloof. Bovendien zou naast onderdrukking en vrees voor het leven ook moeten worden opgemerkt dat de mensenrechten in Eritrea niet worden gerespecteerd. De verzoeker verwijst voor beide argumenten naar een aantal algemene rapporten.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing werd getroffen met toepassing van artikel 52/3, §1, van de Vreemdelingenwet en van artikel 7, eerste lid, 1°, van diezelfde wet.

Artikel 52/3, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.”

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

De verzoeker betwist op zich niet dat de commissaris-generaal op 21 juni 2021 een negatieve beslissing nam inzake het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming waarbij het beroep tegen deze beslissing op 10 december 2021 door de Raad werd verworpen. De verzoeker betwist evenmin dat hij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met een geldig visum.

De verzoeker beroept zich wel op de meer voordeligen bepalingen vervat in een internationaal verdrag, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker op algemene wijze wijst op de veiligheidssituatie en de mensenrechtensituatie in Eritrea en op vrees voor vervolging en voor het leven bij een terugkeer naar Eritrea omwille van zijn geloof, merkt de Raad op dat de verzoeker zijn vrees voor zijn leven en voor onmenselijke en vernederende behandelingen bij een terugkeer naar Eritrea omwille van eventuele persoonlijke problemen en/of de algemene situatie op het vlak van veiligheid en mensenrechten in dit land, voorafgaand aan de afgifte van het thans bestreden bevel, reeds heeft kunnen voorleggen aan zowel de commissaris-generaal als de Raad. Beide oordeelden evenwel dat de verzoeker geen dergelijke vrees aannemelijk kon maken. In zijn arrest van 10 december 2021 met nr. 265 222, waarnaar in de bestreden akte wordt verwezen, steunde de Raad zich hiervoor op de volgende vaststellingen:

“4. Verzoeker verklaart dat hij de Eritrese nationaliteit bezit en dat hij niet kan terugkeren naar Eritrea.

De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

5. In casu legt verzoeker geen enkel stuk neer waaruit zijn eigen Eritrese nationaliteit kan blijken.

- Verzoeker legt fotokopieën neer van de Eritrese identiteitskaarten van zijn vader, grootvader, grootmoeder en oom langs vaderszijde, alsook fotokopieën van de geboorteaktes van zijn grootmoeder en oom langs vaderszijde. Nog daargelaten het feit dat voornoemde stukken slechts fotokopieën betreffen, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X), toont verzoeker niet concreet aan dat deze mensen zijn vader, grootouders of oom betreffen. Hoe dan ook kunnen documenten van familieleden niet aantonen dat verzoeker zelf thans (enkel) over de Eritrese nationaliteit beschikt.

- De e-mail van iemand waarvan verzoeker beweert, maar niet aantoont, dat het zijn vader betreft, waarin de familieband met en nationaliteit van verzoeker bevestigd wordt, heeft geen objectieve bewijswaarde.

- Uit de foto's van (beweerde) familieleden in Eritrea kan evenmin blijken dat verzoeker zelf thans (enkel) de Eritrese nationaliteit bezit.

6. Met betrekking tot de originele Eritrese geboorteakte op naam van verzoeker, wordt het volgende vastgesteld:

- De geboorteakte blijkt volgens de informatie in het administratief dossier niet authentiek te zijn. Het team Onderzoek en Expertise Documenten, directie Dienstverlening, Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) van het Nederlandse ministerie van Veiligheid en Justitie, is bevoegd voor en heeft een uitgebreide expertise op het vlak van de verificatie van Eritrese identiteitsdocumenten. Deze dienst beoordeelde de geboorteakte als vals omdat de verschijningsvorm, opmaak en afgifte afwijken van het beschikbare referentie- en vergelijkingsmateriaal. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker elke kans ontnomen wordt om te antwoorden op deze bezwaren of om zelf relevante objectieve informatie aan te halen doordat de IND in de e-mail geen details geeft van de beoordeling van de geboorteakte (volgens de bestreden beslissing om te vermijden dat dit tot nieuwe vervalsingen zou leiden).

Dienaangaande wordt verweerder in diens verweernota bijgetreden waar hij stelt dat uit de informatie duidelijk kan worden afgeleid dat de valsheid werd vastgesteld op basis van een vergelijking met referentiemateriaal en dat de neergelegde Eritrese geboorteakte afwijkingen vertoont wat betreft de verschijningsvorm, de opmaak en de afgifte. Een dergelijke motivering stelt verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid om met objectieve informatie en/of overeenstemmend referentiemateriaal deze conclusie te proberen ontkrachten, wat echter werd nagelaten. Verzoeker stelt overigens uitdrukkelijk niet te betwisten

dat de IND een competente dienst heeft op het vlak van verifiëren of documenten uit Eritrea legitiem zijn, wat de betrouwbaarheid van de conclusie van de IND over de geboorteakte versterkt.

- Verder blijkt uit de landeninformatie van verweerder dat het onmogelijk is om vanuit het buitenland een geboorteakte te bekomen zonder via de Eritrese ambassade een officiële volmacht te verlenen aan de betrokken persoon in Eritrea, alsook dat de aanvrager een diasporataks moet betalen en, indien de betrokkene Eritrea illegaal heeft verlaten, een “letter of regret” (spijtbetuienis) moet ondertekenen. Verzoeker verklaarde daarentegen dat hij zijn vader geen volmacht hoefde te verlenen en dat hij verder totaal niets hoefde te doen (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 8-12). In het verzoekschrift wordt gesteld dat uit de COI Focus blijkt dat enkel een anoniem Eritrese onderzoek melding zou gemaakt hebben van de nood aan een volmacht van een ambassade. Wat dat betreft dient te worden vastgesteld dat de COI Focus “Eritrea: Aanvraag Eritrese geboorteakte” van 26 november 2020 melding maakt van verschillende bronnen die de nood aan een machtiging via een diplomatieke vertegenwoordiging noemen (“Verschillende bronnen, waaronder EASO (2015) en het Nederlandse ambtsbericht (2017), stellen in een rapport van 2015 dat Eritrese vertegenwoordigingen in het buitenland zelf geen aktes van de burgerlijke stand afgeven, maar dat het wel mogelijk is om via de diplomatieke vertegenwoordiging een persoon in Eritrea te machtigen tot het aanvragen of ophalen van een dergelijke akte bij de lokale autoriteiten van de voormalige woonplaats van de aanvrager.”), wat overeenstemt met de informatie gegeven door de Eritrese onderzoeker (“De contactpersoon geeft eveneens aan dat de Eritrese aanvrager een beroep moet doen op de ambassade om een derde persoon te machtigen.”). Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij. Waar in het verzoekschrift nog benadrukt wordt dat de COI Focus ook melding maakt van de mogelijkheid van omkoping en thans beweerd wordt dat verzoekers vader “het nodige, lees: omkoping” heeft gedaan om de geboorteakte te verkrijgen, wordt erop gewezen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aangaf dat zijn vader op legale wijze en zonder het betalen van smeergeld de aanvraag van de geboorteakte heeft gedaan (notities, p. 11) en dat hij niet wist of zijn vader iemand had omgekocht (notities, p. 12). Daargelaten de vaststelling dat een via corruptie verkregen document bezwaarlijk authentiek kan zijn, is de stelling in het verzoekschrift dan ook een loutere post factum uitleg in een poging de vastgestelde incoherentie te vergeoelijken.

- Het feit dat verzoeker geheel onwetend was over hoe de geboorteakte tot bij hem in België geraakte, doet verder afbreuk aan de door verzoeker beweerde gang van zaken met betrekking tot het verkrijgen van de geboorteakte. Verzoeker wist niet wie de akte van Eritrea naar Ethiopië meegenomen zou hebben, noch hoe deze onbekende persoon vervolgens afspraak met een andere onbekende persoon om de akte van Ethiopië naar België mee te nemen. Dat verzoekers vader het transport van de akte naar België regelde, dat verzoeker geen thee is gaan drinken met de man die hem de akte overhandigde en dat hij niet laaiend enthousiast wordt van dit logistiek vraagstuk, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan verzoekers onwetendheid en gebrek aan interesse over de overhandiging van een dergelijk essentieel document niet verschonen.

- Ten slotte blijkt dat de geboorteakte stelt dat verzoeker in Teseney, Eritrea, geboren werd op 25 september 1987, toen dit nog Ethiopisch grondgebied was. De geboorte werd, aldus het document, pas geregistreerd in 2020 - volgens het attest te “Asmera”, terwijl de rest van het attest de schrijfwijze “Asmara” aanhoudt - en is gebaseerd op een niet nader genoemd “rechtbankdocument 1068/2010”. Uit het feit dat verzoeker geboren zou zijn op het grondgebied van huidig Eritrea (toen nog Ethiopië) blijkt alleszins niet wanneer en op welke wijze verzoeker na de onafhankelijkheid van Eritrea de Eritrese nationaliteit verkreeg.

Concluderend wordt vastgesteld dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker, die beweert dat hij geboren werd in Eritrea, er zijn eerste twee levensjaren en tussen 2000 en 2003 verbleef en er ook een paar weken schoolliep in de 8ste graad, geen enkel authentiek document ter staving van zijn eigen identiteit en nationaliteit kan voorleggen. Dit houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de algemene geloofwaardigheid van verzoeker.

7. Verzoeker maakt zijn beweerde Eritrese nationaliteit evenmin middels zijn verklaringen aannemelijk, gelet op de volgende vaststellingen:

- Verzoeker volhardt in zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, met uitzondering van de rechtzetting dat hij in 2003 (Ethiopische kalender) en niet in 2006 (Ethiopische kalender) van Ethiopië naar Soedan was gevlucht, wat hij ook reeds aangaf tijdens zijn beroepsprocedure bij de Raad in het kader van zijn eerste verzoek. Met betrekking tot dit eerste verzoek,

nam verweerder op 17 december 2019 een eerste beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan de Eritrese nationaliteit van verzoeker. De Raad bevestigde deze beslissing op 10 januari 2020 (RvV 10 januari 2020, nr. 231 070). De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

- Tijdens zijn huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming legde verzoeker bovendien nog verklaringen af omtrent zijn tocht van Senafe naar de grens met Ethiopië die de waarachtigheid van zijn herkomst verder ondermijnen. Zo zijn verzoekers verklaringen dat hij tien dagen onderweg was van Senafe naar de grens met Ethiopië (i) niet geloofwaardig gezien deze tocht volgens de informatie in het administratief dossier slechts een vijftal uur in beslag neemt en (ii) tegenstrijdig met zijn verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, waar hij aangaf dat de tocht tien uur duurde (notities 5 december 2019, p. 4). Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op het feit dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud had aangegeven dat ze tijdens de tocht soms moesten onderduiken, tactisch afwachten, zich informeren en zo een bewaakte grens proberen oversteken, dient te worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat een afstand van ongeveer 24 kilometer tien dagen zou duren, zelfs wanneer in aanmerking wordt genomen dat ze enkele dagen moesten onderduiken, tussendoor verloren liepen en enkel 's nachts wandelden. In het verzoekschrift wordt nog gesteld dat de verklaring tijdens het eerdere persoonlijk onderhoud dat de tocht 10 uur duurde een vertalingsfout betreft. Verweerder kan dienaangaande worden bijgetreden waar hij in zijn verweernota het volgende stelt: "Verweerder wijst erop dat verzoekende partij ten tijde van haar eerste verzoek op haar uitdrukkelijk verzoek een tolk Amhaars werd aangewezen en aangaf deze tolk goed te hebben begrepen (NPO eerste verzoek, p. 2 en p. 14). Zij maakte verder geen enkele opmerking over het verloop van het persoonlijk onderhoud in het kader van haar eerste verzoek en eventuele problemen aangaande de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf en de vertaling. Verzoekende partij heeft evenmin in het kader van de beroepsprocedure van haar eerste verzoek een vertaalfout met betrekking tot de reisduur van de reisweg gemeld. Verweerder wijst er op dat, indien verzoekende partij tolken- of taalproblemen zou ondervonden hebben ten tijde van haar eerste verzoek, het haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Ook met betrekking tot het persoonlijk onderhoud van haar tweede verzoek maakte verzoekende partij geen enkele opmerking over het verloop van het persoonlijk onderhoud en eventuele problemen aangaande de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf en de vertaling. Verzoekende partij maakte pas voor het eerst een opmerking over de vertaling/tolk toen zij werd geconfronteerd met een inconsistentie tussen haar verklaringen van haar eerste en tweede verzoek. Dat verzoekende partij pas na confrontatie met een negatieve bevinding vertaalproblemen aanhaalt om deze tegenstrijdigheid te verschonen valt niet ernstig te noemen.

(...)

8. Gelet op wat voorafgaat wordt geen geloof wordt gehecht aan verzoekers Eritrese nationaliteit, noch aan zijn jarenlang illegaal verblijf als Eritreeër in Ethiopië. Bijgevolg is de vermelding van de problemen in Eritrea voor aanhangers van de beweerde geloofsovertuiging van verzoeker (stuk 2) en de argumentatie omtrent de actuele situatie bij eventuele terugkeer naar Ethiopië en de stopzetting van de plano erkenning van Eritreeërs aldaar gelet op het conflict in Tigray (verwijzing naar stuk 7 bij het verzoekschrift) niet relevant.

9. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij

komt immers in wezen voor het overige niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas en het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen omtrent zijn nationaliteit en levensloop. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken."

In essentie wordt aldus geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde Eritrese nationaliteit zodat de vermelding van de problemen in Eritrea voor aanhangers van zijn beweerde geloofsovertuiging niet relevant is. De verzoeker brengt ook in het kader van deze procedure niets nieuws bij om zijn Eritrese nationaliteit te staven of te onderbouwen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat de beoordeling in 's Raads arrest met nummer 265 222 van 10 december 2021 niet langer actueel zou zijn en evenmin toont hij aan dat de gemachtigde zodoende niet op goede gronden heeft verwezen naar dit arrest.

In elk geval blijkt dat de verweerder pas is overgegaan tot de afgifte van het bestreden bevel nadat zowel de commissaris-generaal als de Raad zich hadden uitgesproken over verzoekers verzoek om internationale bescherming. Nu deze instanties, na grondig onderzoek, reeds oordeelden dat verzoekers beweerde Eritrese nationaliteit ongeloofwaardig is, kan de verzoeker niet overtuigen dat de verweerder dit onderzoek had moeten herdoen en niet kon volstaan met een verwijzing naar de door de commissaris-generaal en de Raad reeds genomen beslissingen.

Voorts is de algemene situatie, zoals beschreven in de door de verzoeker aangehaalde landenrapporten, dezelfde als deze zoals gekend ten tijde van het arrest van de Raad van 10 december 2021. De verzoeker verwijst naar een aantal artikels en rapporten die hij bij zijn verzoekschrift voegt, met name een rapport van *Amnesty International* uit 2005, een rapport van het *United States Department of State* van 12 mei 2021, een artikel van *WorldWatchMonitor* van 16 maart 2018 en een rapport van de mensenrechtenraad van 5 juni 2015. Al deze rapporten dateren van voor het arrest van de Raad met nummer 265 222 van 10 december 2021 waarbij de verzoeker niet erkend werd als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker werd geweigerd. De verzoeker slaagt er ook niet in om in dit verband nieuwe elementen naar voor te brengen, die alsnog de noodzaak van een hernieuwd onderzoek kunnen aantonen.

Dit klemmt *in casu* des te meer nu de verzoeker zich in het kader van het thans voorliggende beroep wederom beperkt tot de loutere bewering dat hij de Eritrese nationaliteit heeft en dat hij bij een terugkeer naar Eritrea vreest voor vervolging en de dood. De Raad heeft evenwel reeds geoordeeld, in een arrest dat gezag van gewijsde heeft, dat het niet geloofwaardig is dat de verzoeker Eritreeër is. De loutere beweringen van de verzoeker kunnen hier hoe dan ook geen afbreuk aan doen, zodat ook niet kan worden ingezien hoe de mensenrechtensituatie en de beweerde vervolging van gelovigen in Eritrea voor de verzoeker een relevant gegeven kan zijn.

Het betoog omtrent de (persoonlijke en algemene) situatie in Eritrea kan dan ook geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Daarnaast betoogt de verzoeker nog dat hij niet kan terugkeren naar Soedan of Ethiopië. In principe houdt de bestreden beslissing voor de verzoeker geen verplichting in om terug te keren naar Soedan of Ethiopië. De verzoeker verklaarde steeds van Eritrese nationaliteit te zijn. Hij toont dit evenwel niet aan en aan zijn verklaringen wordt zowel door de commissaris-generaal alsook door de Raad geen geloof gehecht (zie de arresten van de Raad met nummers 231 070 van 10 januari 2020 en 265 222 van 10 december 2021). De verzoeker heeft zijn daadwerkelijke nationaliteit ten aanzien van de Belgische autoriteiten niet kenbaar gemaakt.

Het komt de verzoeker in de eerste plaats toe om aan te tonen of aannemelijk te maken welke nationaliteit hij heeft, hetgeen hij echter opnieuw niet doet in het thans voorliggende verzoekschrift. De verzoeker stelt wel dat hij *"niet gezien (wordt) als een Soedanese burger"*, waardoor hij dus niet naar Soedan kan worden teruggeleid. De bestreden beslissing maakt echter enkel een bevel om het grondgebied te verlaten uit, en niet een beslissing tot terugleiding naar de grens zoals bedoeld in artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, laat staan dat het om een terugleiding naar Soedan zou gaan. De kritiek dat de verzoeker niet naar Soedan kan worden teruggeleid omwille van de veiligheidssituatie en de ondermaatse levensomstandigheden aldaar, is dan ook niet gericht tegen de thans bestreden beslissing.

De kritiek dat de verzoeker niet naar Ethiopië kan worden teruggeleid, is om dezelfde reden niet dienstig. Voorts dient te worden opgemerkt dat de Raad in zijn arrest nr. 265 222 van 10 december 2021 als volgt heeft geoordeeld:

“- Ook met betrekking tot verzoekers verblijf van twee weken in het vluchtelingenkamp in Shire na zijn aankomst in Ethiopië legde verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af. Zo beweerde hij enerzijds dat het niet toegestaan was om het kamp te verlaten, maar anderzijds kon hij geenszins aangeven hoe dit werd gehandhaafd (notities, p. 23), om dan daarna plots aan te geven dat ze wel het kamp mochten verlaten (notities, p. 23).

- Verzoeker kan evenmin zijn jarenlang verblijf als Eritrese vluchteling in Ethiopië middels zijn verklaringen aantonen. Verzoeker verklaarde dat hij er al die tijd (van 1990 tot 2000 en van 2003 tot 2011) illegaal verbleef, hoewel hij wel bleek te weten dat men in Ethiopië kan werken en onderwijs genieten indien men er geregistreerd is als legale vluchteling (notities, p. 23). Uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus “Ethiopië: Situatie van Eritreeërs in Ethiopië” van 21 januari 2015) blijkt dat de Ethiopische autoriteiten na het staakt-het-vuren van juni 2000 de deportaties van Eritreeërs hebben gestopt en dat vluchtelingen uit Eritrea zich vanaf dan dienen te laten registreren bij de autoriteiten, waarna ze prima facie de vluchtelingenstatus krijgen. Deze informatie stelt nog dat gevluchte Eritreeërs enkel voordeel halen uit hun registratie, gelet op hun wettelijke status die beter is dan alle andere vreemdelingen die in Ethiopië verblijven. Met deze verplichte registratie kunnen inwoners van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit immers een permanente verblijfsvergunning krijgen, eigendommen bezitten, het recht krijgen om te werken en kunnen ze gebruik maken van de sociale diensten. Noch door verzoeker bijgebrachte informatie over de actuele situatie voor Eritrese vluchtelingen in Ethiopië (stuk 3), noch de citaten over de situatie voor Eritreeërs rond 2002 (stukken 4-6), tonen het tegendeel aan. Verzoeker kan geenszins uitleggen waarom hij ervoor gekozen zou hebben om jarenlang illegaal in Ethiopië te verblijven, terwijl hij zich als Eritrees vluchteling had kunnen laten registreren, waarna hij een permanente verblijfsvergunning, eigendommen, een werkvergunning en sociale dienstverlening had kunnen verkrijgen.

8. Gelet op wat voorafgaat wordt geen geloof wordt gehecht aan verzoekers Eritrese nationaliteit, noch aan zijn jarenlang illegaal verblijf als Eritreeër in Ethiopië.”

Er werd aldus, in een arrest dat gezag van gewijsde heeft en dat vlak voorafgaand aan de thans bestreden beslissing is tussen gekomen, geoordeeld dat het niet geloofwaardig is dat de verzoeker jarenlang (op illegale wijze) in Ethiopië heeft verbleven als Eritreeër. Ook op dit punt herhaalt de verzoeker enkel zijn eerdere verklaringen en voegt hij hieromtrent ook dezelfde algemene informatiebronnen toe. Deze kunnen dan ook geen afbreuk doen aan hetgeen reeds werd geoordeeld in 's Raads arrest met nummer 265 222 van 10 december 2021, zodat de verzoeker ook op dit punt geen onzorgvuldige besluitvorming aantoonde.

In datzelfde arrest oordeelde de Raad als volgt:

“Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan enkel besluiten dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor dat niet reeds werd beoordeeld in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en waar bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten alsnog ten onrechte geen rekening mee zou zijn gehouden.

2.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van*

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven veronderstelt in de eerste plaats natuurlijk wel het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker voert aan dat hij zich ondertussen duurzaam vestigde in België, dat hij in België een privéleven opbouwde en dat hij reeds lange tijd in België gewerkt heeft. Hij betoogt dat hij ook een goede, diepgaande en duurzame band heeft opgebouwd met de heer S.T. die hem helpt hem met de dagelijkse besommeringen. De verzoeker brengt in dit verband een getuigenverklaring bij (zie stukken bij verzoekschrift, stuk 7).

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker nooit werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden. De Raad benadrukt dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*).

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

In casu wordt niet aangetoond dat de contacten die de verzoeker in België heeft opgebouwd, een zodanige intensiteit hebben dat het opleggen van een terugkeerverplichting als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande en de intermenselijke relaties die er in die tijd zijn aangegaan, zijn op zich niet voldoende om een privéleven aan te nemen dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor zijn privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zijn privéleven niet zou kunnen verderzetten in zijn daadwerkelijke land van herkomst.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Een schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeker verwijst naar een familie/vriendenkring in België en waar hij vaagweg beweert dat er met “hen” een financiële en emotionele afhankelijkheid bestaat, volstaat het vast te stellen dat de verzoeker zelf stelt dat hij geen bloedverwanten heeft in België. De verzoeker geeft ook niet concreet aan dat hij hier een feitelijke partnerrelatie zou hebben aangeknoopt. Van enig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België is dan ook geen sprake, zodat ook op dit punt geen schending van dit artikel kan worden vastgesteld.

2.2.6. Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt: *“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”*

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.2.7. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, kan in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden gelezen dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met het privéleven van de betrokken vreemdeling. Uit deze bepaling blijkt enkel dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De verzoeker maakt in het kader van zijn verzoekschrift geen gewag van kinderen, een concreet gezins- en familieleven of enig gezondheidsprobleem waarmee de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.8. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat enige hogere rechtsnorm de verweerder zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Voorts betwist de verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”* niet.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest wordt niet aangetoond.

2.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE